

Innspill til arbeidet med scenekunststrategien:

Overordnede mål:

- skape kunst og kulturuttrykk av ypperste kvalitet
- kulturlivet skal fremme danning og kritisk refleksjon
- formidlingen av kulturuttrykk er relevant, representativ og tilgjengelig

Del 1: Hva fungerer godt med dagens scenekunstopolitikk og innretning av scenekunstheltet?

- **Høyt kunstnerisk nivå**

Den frie scenekunsten i Norge viser for tiden en variasjon i uttrykk og et høyt kunstnerisk kvalitetsnivå. Dette har ført til at norsk scenekunst markerer seg langt utover landets grenser, og i nordisk sammenheng står i en særstilling.

- **Mangfold og kvalitet; gjensidig avhengighet**

Dagens situasjon er etter Kulturrådets mening et resultat av

- at avsetningen til Kulturfondet finnes og forvaltes etter armlengdeprinsippet og at åpne tilskuddsordninger er hovedregelen
- at tilskudd blir fagfellevurdert, at fagfeller rullerer og at fagutvalgene har tilstrekkelig representativitet. Dette er viktig for risikovilje og innovasjon i prosjekter, noe som styrker kvalitet, samt viktig for tillit til ordningene
- at fagfeller er involvert i å utvikle retningslinjer for ordninger slik at disse er faglig forankret

Uttrykksmangfold og kvalitet henger sammen. Kvalitet er ikke en statisk størrelse, men forhandles hver gang et kunstuttrykk blir produsert og møter en offentlighet. For å opprettholde mangfold og kvalitet er det viktig å opprettholde åpenheten i kulturfondets ordninger og forståelsen for denne hos søkere og i offentligheten.

- **Kulturrådets tilskuddsordninger fungerer etter formålet og utvikler norsk scenekunst og publikum i positiv retning**

- Forprosjektordningen scenekunst (utforskning og pre-produksjon)
- Fri scenekunst dans og teater (produksjon og spillinger)
- Fri scenekunst – kunstnerskap (produksjon, formidling og kunstnerisk utvikling)
- Formidlingsordningen/gjestespill (formidling)
- Arrangørstøtteordningen scenekunst (formidling, festivaler og andre arrangører)
- Regionale kompetansesentra for dans – (residenser, produksjonsfasiliteter og kompetansehevede tiltak)
- Kompetansehevede tiltak scenekunst (bokutgivelser, workshops, kurs, seminarer, konferanser etc)

Tre av disse tilskuddsordningene er evaluert og justert i løpet av de siste tre årene:

Tilskuddsordning for forprosjekt

Evalueringen *Et forsøk verdt* (Oxford Research 2017) fremhever at små midler skaper store resultater, at det er viktig at noen virkemidler ikke stiller krav til et sluttprodukt, at ordningen er lite byråkratisk og stimulerer til utforskning, eksperimentering, samarbeid på tvers av kunstnerisk sjanger og nyfortolkning av eksisterende materiale. Evalueringen viser forprosjektordningen er svært relevant for utvikling av nye prosjektidéer og at den ofte leder videre til søknader om produksjonsstøtte.

Tilskuddsordning for arrangørstøtte

Evalueringen *Mer enn penger* (Oxford Research 2017) fremhever at arrangørstøttordningen gir større forutsigbarhet og planleggingshorisont for arrangørene, bidrar til utveksling mellom norske og internasjonale scenekunstuttrykk, skaper tverrfaglighet og nye måter å involvere publikum på og når stadig flere publikummere. Tilskudd utvikler og gir legitimitet og identitet til stedet der arrangementet finner sted. Støtte gir en økonomisk forsterkningseffekt ved at andre finansieringskilder ønsker å være assosiert med arrangementet. Ordningen bidrar til mangfold i publikumstilbudet og gjør at arrangørene kan aktivere stadig nye publikumsgrupper. Ordningen bidrar dermed til demokratisering av kunstopplevelser.

Tilskuddsordningen Fri scenekunst – kunstnerskap (tidl. Basisfinansieringen av frie scenekunstgrupper)

Evalueringen *Basis og overbygning* (Telemarksforskning 2018) fremhever at det er behov for økonomiske strukturer som gir langsiktighet til kompanier på det frie feltet. Langsiktighet gir rom for å kunne forfølge ambisiøse prosjekt, heve kunstnerisk kvalitet, arbeide systematisk med publikumsutvikling, samarbeide med arrangører, styrke arbeidsvilkår for scenekunstnere og arbeide systematisk mot internasjonale samarbeidspartnere og møte internasjonal etterspørsel.

- **Kulturaktører har flere og forskjellige internasjonale nettverk**
Norsk scenekunst er etterspurt internasjonalt og inviteres jevnlig til å gjennomføre gjestespill utenfor Norges grenser. Kontakten med et internasjonalt publikum og formidlingsapparat er en toveis utveksling som ikke bare styrker Norges omdømme ute, men også bidrar til å videreutvikle scenekunst her hjemme. Vi ser en vekst i flere ulike typer arrangører for scenekunst (se eget punkt). Disse har individuelle og forskjellige internasjonale nettverk. At nettverkene er forskjellige og uensartede bidrar til mangfoldet. Telemarksforskningens evaluering av arrangørstøtten trekker fram stedsutvikling som effekt av arrangørstøtten.
- **Samarbeid mellom institusjoner og selvstendige scenekunstnere øker**
Kulturrådet ser et økende samarbeid, på tvers av finansieringsformer, mellom prosjektfinansiert og driftsstøttefinansiert scenekunst.
- Samarbeidet omfatter både produksjoner og enkeltindividers kompetanse. Et økende antall kunstnere med bakgrunn fra prosjektfinansiert scenekunst blir engasjert eller arbeider på åremål i kunstneriske roller i institusjoner med driftsstøtte. Dette bidrar til kunnskapsutveksling og kvalitetsutvikling.
- Slike samarbeid kan skape en kunstnerisk kvalitet som hver av partene ikke kunne oppnådd alene – som når Berstad/Helgebostad koreograferer for Carte Blanche

(2019), når en regissør som Lisa Lie lager ny produksjon på Trøndelag teater (2018) og Det Norske Teatret (2019), eller når Tore Vagn Lid (Kritikerprisen 2013) eller Goksøyr/Martens bevisst ønsker å jobbe med utøvere som har ulik faglig skoloring og erfaringsbakgrunn. Et siste eksempel er produksjonen *Blokk til blokk* som ble støttet av Kulturrådet og utviklet av Cici Henriksen i SPKRBOX. Prosjektet ble videreutviklet i samarbeid med Det Norske Teatret og nå spiller forestillingen den på Rommen scene på Stovner, som en del av teatrets langsiktige satsning på Rommen som DNTs satellittscene

- For å legge til rette for en slik kunstnerisk merverdi der summen er mer enn delene, er det nødvendig å ha to tanker i hodet samtidig: Både stimulere og opprettholde forskjellene i produksjonsprosess og tradisjonsforståelse som skaper merverdien, samt tilrettelegge for samarbeid.
- Institusjonens infrastruktur kan på sin side gi prosjektfinansiert scenekunst en rekkevidde og en distribusjon til et større publikum gjennom informasjons- og distribusjonskanaler som det sjelden er kapasitet til å bygge opp i prosjektfinansierte produksjoner.
- Motsatt ser vi at Kulturrådets arrangørstøtte fører til økt samarbeid mellom et mangfold av arrangører, f.eks. lokale festivaler, og produksjoner fra regionteatre der de siste bringes inn i en kunstnerisk sammenheng og når ut til et publikum som regionteatret ikke hadde nådd alene. Eksempel: Årlig samarbeid mellom Teaterfestivalen i Fjaler og Sogn og Fjordane Teater.
- Vi ser også mer infrastrukturelle samarbeid: Kompetansesentret Dans i Trøndelag bruker lokalene til Turnateatret i Trøndelag når sistnevnte er på turné. Trøndelags andre kompetansesenter DansiT samarbeider med den programmerende arenaen Teaterhuset Avant Garden. Akershus teater låner ut prøvelokaler til frie produksjoner på Østlandet. Teater Ibsen har et samarbeid på trappene med det regionale kompetansesenteret Dansekunst i Grenland.
- Det ser ut til at basisfinansieringsordningen har løftet et utvalg av kunstnere som har mottatt tilskudd fra denne; til en stabilitet, et format og et produksjonsvolum som er attraktivt for institusjoner å hente inn. Eksempler: Alan Lucien Øyen og Jo Strømgrens status som huskoreografer på Den norske opera og ballett.
- Slike samarbeid er ofte gjensidig utviklende for begge parter. Det er avgjørende at slike samarbeid ikke må bli en sovepute, verken for institusjonens egen ressursbruk når det gjelder kompetanse og utviklingsarbeid, eller for selvstendige kunstneres eller kunstnerkonstellasjoners faglige utvikling. Samarbeid må heller ikke utvikle seg i retning en dobbeltfinansiering.
- I rommet mellom enkeltprosjekter og fast driftsstøtte har mange tradisjonelt falt mellom to stoler i virkemiddelapparatet. Derfor er det viktig å understreke at Kulturrådet arbeider med å utvikle flerårige tilskuddsordninger som bidrar til forutsigbarhet, både når det gjelder produksjon, formidling og kompetanseutvikling. Det er viktig å følge opp dette arbeidet fortløpende, i den hensikt å få mer kunnskap om hvordan ulike produksjons- og organisasjonsformer kan utvikles med et slikt dynamisk forvaltningssystem.

- **Representasjon på scenen, i publikum, i utdanning, blant fagfeller og i søkermasse**

#Metoo har ført til en bevisstgjøring også rundt andre maktstrukturer enn kjønn og ulike portvoktermekanismer i scenekunsten som offentlighet. På sikt vil denne diskusjonen forhåpentlig gjenspeiles i et større mangfold i hvem som søker kunstutdanning, hvem som søker Kulturrådets ordninger og hvilket publikum produksjonene trekker til seg.

- **Flere typer arrangører og arenaer for scenekunst**

Kulturrådet ser at scenekunst både produseres og møter flere ulike typer publikum på et økende antall ulike arenaer. Dette har etter vår mening sammenheng med

- at Kulturrådets støtteordninger for arrangørstøtte, formidling/gjestespill og gjesteopphold er etablert og innrettet på en måte som speiler behov i feltet
- at ordningene er åpne og sjangeruavhengige
- at støtteordningenes åpenhet tillater fleksible samarbeid lokalt, regionalt og internasjonalt slik vi f. eks. ser i Kristiansand (Scenekunst Sør og Ravnedans), på Teaterfestivalen i Fjaler i Sogn- og Fjordane og i forbindelse med prosjektet Cornerstone på Cornerteatret i Bergen (v/Idun Vik og Miriam Prestøy Lie).
- At de regionale kompetansesentrene for dans fasiliterer for scenekunstproduksjon og tilbyr residenser og kompetansehevende tiltak, f.eks. Dansearena Nord i Hammerfest. Disse aktørene bør stimuleres til å øke aktiviteten og til å bli sjangeruavhengige og på den måten favne hele bredden i scenekunstfeltet.

- **Kritikk og diskurs**

Flere tidsskrift for levende kunstuttrykk er nylig blitt tatt inn på Kulturrådets ordning for driftsstøtte, og støtte til tidsskrift og kritikk er samlet i en ny støtteordning. Det er avgjørende å sikre offentlig diskusjon rundt kunstproduksjon som fellesskapet er med på å finansiere. Kritikk og debatt utfordrer kvalitetsbegreper og er samtidig med på å skape dem. I en levende kunstart som scenekunst fungerer kritikk og debatt dessuten også som dokumentasjon og historieskriving – det åpner scenerommet for et større publikum, jf. f.eks. i den nylige diskusjonen rundt produksjonen *Ways of seeing* på Black Box Teater, som ble satt opp igjen på Human dokumentarfilmfestival i februar. Det er viktig at det finnes landsdekkende diskusjonsfora der regionale perspektiv kan sees i sammenheng.

- **Tverrfaglighet og spesialisering**

De åpne støtteordningene tillater både et tverrfaglig mangfold og avansert spesialisering. Kulturrådet kan støtte praksiser med utspring i andre fagfelt, men som møter publikum som scenisk uttrykk som f.eks. performancekunstneren Tori Wrånes' forestillinger på Iliosfestivalen i Harstad i 2019 eller Thailandbiennalen for visuell kunst i 2018. Ulike praksiser som er forankret i tradisjonelt teater, men som møter publikum i andre formater enn et scenerom (som Morten Traavik), eller praksiser som har scenerommet som sin primære arbeidsplass.

- **Kulturrådet og andre støtteordninger**

I et maktspredningsperspektiv er det viktig for kunstnerne at det er flere adresser enn én å søke penger hos. Eksempelvis er DKS viktig som marked og arbeidsgiver for norske scenekunstnere, og Kulturfondet støtter produksjonen av mange forestillinger som tas inn i DKS-programmer i fylkene. Arbeidet kunstnerne gjør i DKS, bidrar til utvikling av kunstnerskap, av produksjoner og på lang sikt av publikum. Kunstnerstipendene (støtte til individuell kunstnerisk utvikling) og Kulturrådets støtteordninger til produksjon og formidling utfyller hverandre godt.

Del 2: Hva er utfordringene på scenekunstheltet i dag slik du/dere ser det?

DANNELSE

Ved bruk av *dannelse* som kulturpolitisk mål, er det viktig å være bevisst på hva man legger i begrepet. Anvendelsen av begrepet dannelse må sørge for å holde en diskusjon åpen om hva dannelse er, og unngå å forsterke en hierarkisk struktur der et «vi» eller en majoritet har en dobbel makt til både å definere hva dannelse er, og å definere og ekskludere et «dem» som ennå ikke har oppnådd dannelse.

Det kan være relevant å skille slik det politisk uavhengige utvalget bak Kulturutredningen 2014 gjør, mellom begrepet *folkedannelse* som vokste ut av de norske motkulturelle folkebevegelsene og vektlegger egenaktivitet, og en borgerlig dannelse:

«I kapittel 3 framhevet vi at kultur- og dannelsesbegrepene i Norden ikke alene har blitt bestemt av et dannelsesborgerskap, de har også blitt definert «nedenfra» fra aktører innenfor det sivile samfunnet.» (s. 57)

«Begrepet om folkedannelse som bevegelsene tok til orde for, har en mer praktisk og nytteorientert betydning enn det borgerlige dannelsesbegrepet. Det viser til tilegnelsen av nyttig kunnskap, men også til et videre mål om å skape «myndige mennesker» som er egnet for deltakelse i det offentlige liv.» (Kulturutredningen 2014, s. 32)

Forsker Per Mangset har imidlertid pekt på at begge dannelsesbegreper kan ha en implisitt hierarkisk struktur, omtalt som «kulturpolitisk paternalisme» (Mangset 1992). «Begge de to kulturpolitiske tenkemåtene vi har beskrevet, bygger på en verdimessig rangering av kulturuttrykksformer som mer eller mindre oppbyggelige. I det ene tilfellet knyttes oppbyggeligheten til borgerlige dannelsesverdier, mens den i det andre tilfellet knyttes til tanken om egenaktivitet og folkedannelse.» (s. 29)

Kulturutredningen 2014 foreslår å bruke begrepet ytringskultur som kulturpolitisk begrunnelse, for å kvalifisere befolkningen til selv å møte og aktivt forhandle med disse hierarkiene.

«Utvalget foreslår begrepet «ytringskultur» for å gi det kulturpolitiske kulturbegrepet substans og avgrensning uten å identifisere kultur med et gitt, forhåndsbestemt innhold.» (s. 14).

I tillegg vil vi fremheve at det ved bruk av begrepet *tilgjengelighet* er det viktig å være oppmerksom på at det at noe i prinsippet er åpent tilgjengelig, ikke automatisk betyr at alle har et reelt valg om å ta del i det. Til tross for at en felles offentlighet prinsipielt kan tenkes som tilgjengelig for alle, kan den i praksis inneholde mer uformelle eller ubevisste eksklusjonsmekanismer som kan hindre både enkeltpersoner og grupper i å delta i den.

UTFORDRINGER

Tilgjengelighet

Til tross for et økende antall arrangører som programmerer fri scenekunst, står frie scenekunstproduksjoner av høy kvalitet som det er investert mye tid og penger i å utvikle, av infrastrukturelle årsaker i fare for å bli spilt for et relativt begrenset publikum. Dette står i veien for å nå det ovennevnte målet om økt tilgjengelighet.

Produksjonsforhold

Det er for få egnede produksjonslokaler for scenekunst, særlig i de store byene. Det er stort press på lokalene som finnes. Mange av lokalene er fysisk vanskelig tilgjengelige og mangler grunnleggende scenetekniske fasiliteter, tilstrekkelig monteringsareal og plass til å la scenografi stå gjennom en lengre prøveperiode. Disse manglene påvirker og begrenser direkte både kvaliteten i utvikling av kunsten og det kunstneriske resultatet publikum får se. Dette står i veien for å nå ovennevnte mål om å skape scenekunst av ypperste kvalitet.

Kulturrådet ser et behov for formalisering av samarbeid mellom frie produksjoner og institusjoner for å sikre at alle kunstnere som har opphavsrett til en produksjon og alle som har finansiert den, blir rettmessig kreditert og økonomisk kompensert. Dette står i veien for å nå overordnede mål i kulturmeldingen, og er avgjørende for å styrke kunstnerøkonomien; både direkte gjennom økonomisk kompensasjon, men også gjennom å styrke opphavers omdømme og synlighet. Dette kan gi opphaver flere oppdrag som igjen bidrar til kvalitetsutvikling.

Arrangører

Det er for få helårsarrangører på scenekunstheltet. På arrangørstøtteordningen for scenekunst er forholdet mellom festivaler og helårsarrangører pr. i dag 20/4. Helårsarrangører fordrer at arrangøren har et scenerom tilgjengelig.

Dette hindrer at frie produksjoner av høy kvalitet kan nå et større publikum over hele landet.

De programmerende scenene setter ofte opp færre spillinger av en forestilling i realiteten enn det er angitt i intensjonsavtalen som ligger til grunn for Kulturrådets tilskudd. I slike tilfeller blir tilskuddet avkortet. Både publikum og produksjon tjener på at produksjoner blir spilt flere ganger, så dette problemet ville vært mindre hvis det hadde eksistert flere alternative helårsarrangører som kunne konkurrere om å ta imot en andel av planlagte spillinger.

Kunstnere i Oslo etterlyser en leiescene der kompaniene ikke må konkurrere om tid og plass med internasjonale produksjoner slik det er tilfelle på de programmerende scenene. Kulturrådet mener det er en kvalitet for norskprodusert scenekunst å bli presentert i en internasjonal programkontekst også i Norge. Flere alternative programmerende helårsarrangører ville imidlertid avhjelpe utfordringen.

Samarbeid med institusjonene

I et nasjonalt og historisk perspektiv er store ressurser og definisjonsmakt konsentrert i offentlig finansierte institusjoner. Det er behov for nytenkning og utvikling rundt hvordan institusjonenes produksjons- og formidlingsressurser kan komme både flere kunstnere og et større publikum til gode.

Kulturrådet merker og anerkjenner et økende samarbeid mellom frie scenekunstnere og institusjoner, både i og utenfor de største byene. I siste søknadsrunde til prosjektmidler for fri scenekunst har ca 19 av 134 søkere oppført en fast scene som mottar statlig støtte som spillested og/eller samarbeidspartner.

Offentlig diskurs rundt scenekunst

Det er en utfordring for utviklingen av scenekunstfeltet at den offentlige diskursen rundt scenekunst har liten plass i mediebildet. Det er viktig å legge til rette for en økt kritisk diskurs i offentligheten og gjennom dette bidra til økt diskusjon om kunstuttrykkets relevans for samfunnet. I tillegg til fortsatt styrking av tidsskrift og scenekunstkritikk, må hele scenekunstfeltet se sitt ansvar for å bidra til den talte og skrevne offentligheten som omgir scenekunsten og gjøre den tilgjengelig som diskurs og samfunnskritikk utenfor teaterrommet. Dette er også viktig i et kulturarvsperspektiv, da kritikker av levende kunstuttrykk har en viktig dokumenterende funksjon.

Lange kunstnerskap

Det er en utfordring at noen grupper og kompanier som lenge har vært virksomme, har utviklet seg slik at den kunstneriske aktiviteten synes mindre relevant enn tidligere. I et stadig ekspanderende scenekunstmiljø har disse gruppene vanskeligheter for å nå opp i konkurransen om kulturrådsmidler. Yngre, nyskapende scenekunstkonstellasjoner etablerer seg og utfordrer regjerende kunstneriske konvensjoner. Forutsatt at de eldre scenekunstgruppene fortsatt møter generelle kulturpolitiske kriterier, bør tilskudd til disse forvaltes utenfor Kulturfondet. Uansett er det viktig at virksomhetsstøtte ses i sammenheng med produksjon og formidling, slik tilfellet er på vår tilskuddsordning Fri scenekunst - kunstnerskap.

Kulturtanken og de minste

Det er et tankekors at barn i førskolealder ikke har regelmessige kulturtilbud på samme måte som skolebarn. Parallelt får vi en eldregenerasjon som med stadig høyere utdanning, kanskje ikke vil være tilfreds med dagens kulturtilbud på institusjoner for eldre. Kulturtanken bør involveres i denne vurderingen.

MULIGHETER

Øke tilgjengelighet

Omdanne **Riksteatret** til en programmerende institusjon for scenekunst (dans og teater) Riksteatret har allerede kompetanse, personale og infrastruktur tilpasset å turnere i Norge. Som Teater Innlandet har i sin formålsparagraf at teatret skal være 50% produserende og 50% programmerende, kunne et lignende formål for Riksteatret bidra til å bedre flere av utfordringene skissert ovenfor:

- Bedre ressursutnyttelse gjennom at frie produksjoner av høy kvalitet når ut til et større publikum over hele landet
- En sterk helårsarrangør som vil kunne ta inn forestillinger som ikke tas inn på det programmerende teateret

- Økt scenekapasitet i hovedstaden. Mulighet for leiescene?
- Frigjøring av produksjonslokaler

Vurdere kombinert produserende og programmerende funksjon for flere region- og institusjonsteatre. Invitere scenene til dialog om dette.

Vurdere ordning som stimulerer til at kompanier innen teater og dans, både innenfor og utenfor kulturfondet, kan være knyttet til institusjoner på åremål.

Pilotprosjekt: Kan prøves ut som pilotprosjekt, institusjon og kompani kan søke sammen og være med på å definere rammene for samarbeidet.

Videreutvikle regionale kompetansesentra og stimulere disse til å fortsette og tilrettelegge for produksjon: produksjonslokaler, verksted, residensopphold, produsentbistand og dramaturgiske tjenester. Arbeide for at de regionale kompetansesentrene blir åpne for alle performative uttrykk, *tverrfaglige* (teater, dans, musikk). Utrede å slå sammen eksisterende kompetansesentre for scenekunst og musikk til et nettverk av mer robuste enheter der kunstnere kan leie seg inn for å utvikle prosjekter.

Et nettverk av produksjonssentra må være tilgjengelig for kunstnere fra hele landet selv om finansieringen eventuelt vil ligge på regionalt nivå som følge av regionreformen. Det må være et mål at en region opplever det som positivt å bli kreditert som tilrettelegger for en produksjon som spilles flere steder i landet.

Del 3: Hvordan ønsker du/dere at scenekunstheltet skal se ut om 5-10 år?

Bevare et nasjonalt overblikk i kulturpolitikken selv om noe regionaliseres. Dette handler om å gjøre kunstneriske prosesser uavhengige av kortsiktige politiske tidsperspektiver, og om et demokratisk prinsipp om at muligheter og ressurser skal være tilgjengelige for så mange som mulig uavhengig av bakgrunn og bosted. Kunstnere som arbeider lokalt med tilskudd fra Kulturrådet, rapporterer om at tilskudd fra Kulturrådet generer både anerkjennelse økonomisk bistand fra andre tilskuddsytere. Samtidig hjelper det dem å videreutvikle kunstnerisk kvalitet og opprettholde høye ambisjoner om å nå nye publikumsgrupper, i møte med lokalpolitiske prioriteringer.

Riksteatret

Riksteatrets kapasitet, både til turnering og til produksjon, åpnes opp for frie kompanier. Dette vil gi mer scenekunst av høy kvalitet til et større publikum, og vil frigjøre tid og ressurser til å formidle flere forestillinger på andre scener enn der de i utgangspunktet er produsert.

Programmerende scener

De etablerte programmerende scenene (f. eks. Black Box Teater, eller Dansens Hus) har ikke egnede produksjonslokaler. Om 10 år håper vi at dette er en realitet og at produksjonsvirksomheten ikke opptar visningslokalene.

Om 10 år har flere kompanier stabile flerårige tilskudd, programmerende teatre viser flere forestillinger og kapasiteten i eksisterende produksjonslokaler utnyttes bedre.

Regionale sentra

Om 10 år er de regionale kompetansesentrene for dans og musikk i et større omfang legger til rette og fasiliteter for produksjon, og er rigget for dette (se referat 2).

Kulturhusene

Om 10 år er kulturhusene styrket med scenekunsthaglig og programmeringsfaglig kompetanse og utgjør et nettverk av steder å produsere og fremføre samtids scenekunst i bred forstand.

Samarbeid

Om 10 år er det flere produksjonssamarbeid mellom frie kompanier og institusjoner, og legger til rette for gode samarbeidsforhold. Institusjonene må bli mer fleksible, dele ressurser og verksteder og informasjons- og offentlighetsarbeid.

En tydelig tendens i samtids scenekunst er at grenseoppgangen mellom sjangrene er på vei til å viskes ut. Spesielt gjelder dette sjangerbetegnelseene 'dans' og 'teater'. Om 10 år er det færre sjangerspesifikke institusjoner og kanskje også tilskuddsordninger.

Kulturrådet

Kulturrådets støtteordninger på scenekunstmrådet fremdeles utvikles i takt med de kunstneriske praksisene og at støtteordningene bidrar til og er relevante for produksjon og formidling av scenekunst av høy kvalitet.

Del 4: Hvilke tiltak mener du/dere bør iverksettes og svarer best på de utfordringene dere ser?

MULIGHETER, versjon 2

Omdanne Riksteatret til en programmerende institusjon for scenekunst (dans og teater)

Riksteatret har allerede kompetanse, personale, nettverk og infrastruktur tilpasset å turnere i Norge.

- Bedre ressursutnyttelse gjennom at både frie produksjoner og institusjonsproduksjoner av høy kvalitet vil nå ut til et større publikum over hele landet
- En sterk helårsarrangør (jf. punkt om at det er for få helårsarrangører)
- Frigjøring av scenekapasitet i hovedstaden. Mulighet for leiescene?
- Frigjøring av produksjonslokaler som kan leies over tid.

Samlokalisere Riksteatret og Dansenett Norge

Strukturelt har de sammenfallende oppdrag, kompetansen deres vil komplettere hverandre. RT og Dansenett Norge vil sammen kunne gå i dialog med kulturhusene og arbeide med kompetanseheving og diskursutvikling.

Et samlokalisert RT og Dansenett Norge har programmeringskompetanse, men kan gjerne prøve ut mer flerstemte modeller for programmering som f.eks. at regionale kompetansesentre kommer med programinnspill slik det allerede er tilfelle med Dansenett Norge og utvalgte regionale sentra.

Mer fritt felt inn på flere scener + mer institusjonsteater ut på turné = et mer samlet scenekunsthelt

Vurdere kombinert produserende og programmerende funksjon for flere region- og institusjonsteatre

Forplikte institusjonene i offentlighetsarbeid og diskursutvikling rundt scenekunst.

Stimulere til at kompanier innen teater og dans, både innenfor og utenfor kulturfondet, kan være knyttet til institusjoner eller kulturhus på åremål. Hvis KUD ønsker forslag til måter dette kan igangsettes på, er det mulig å tenke seg et pilotprosjekt der institusjon/kulturhus og kompani kan søke sammen og være med på å definere formen på samarbeidet. *Aktører som allerede samarbeider på denne måten i dag, har flere forskjellige samarbeidsmodeller og praksiser for co-produksjon. Disse bør kartlegges og utvikles videre.*

Utnytte eksisterende produksjonskapasitet og tekniske ressurser i kulturhusene bedre
Det finnes mange kulturhus som er fullt teknisk utstyrt, men der kapasiteten er lite utnyttet. Kan kulturhusene, evt. regionene, ha residensordning som gjør at de får kompanier inn i huset? Det vil også øke kulturhusenes kunstfaglige kompetanse og utviklingskompetanse å ha et kompani i huset..

Styrke regionale kompetansesentra. Stimulere disse til å tilrettelegge for produksjon. gjennom f.eks. produksjonslokaler, verksted, residensopphold, produsentkompetanse, evt. også dramaturgi. *Åpne for at sentre kan utvikle faglige særpreg og individuell kompetanse. Arbeide for at de regionale kompetansesentrene blir åpne for alle performative uttrykk, tverrfaglige (teater, dans, musikk), og nasjonalt tilgjengelige, dvs tilgjengelige for alle kunstnere i landet uavhengig av bosted, selv om finansieringen eventuelt skjer regionalt.*
. Utrede å slå sammen eksisterende kompetansesentre for scenekunst og musikk.
Driftsstøtte til regionale kompetansesentra bør knyttes til måloppnåelse i kunstnerisk produksjon. Hvis KUD ønsker forslag til måter dette kan igangsettes på, er det mulig å tenke seg et pilotprosjekt der sentrene kan selv søke om å få være pilotprosjekt og være med på å definere utviklingen.